

Chương Mười Bốn

Tát Tập Bách lúc này đã khí định thần nhàn, sắc tướng bất xâm, thấy hai thiếu nữ tiến đến gần, liền quát:

- Đứng lại, đã có hẹn từ trước, bọn ta ứng hẹn đến đây dĩ nhiên là chẳng sợ, hà tất giữa đường giở trò quái quỷ thế này? Thẳng thắn mà nói, bọn thiếu gia dù hy sinh tính mạng cũng phải quyết một phen cao thấp với các người, còn như các người sợ không giữ nổi sào huyệt hay nóng lòng muốn động thủ tại đây thì cứ nói thẳng ra, bọn thiếu gia sẵn sàng tất. Còn như thái độ lả lơi của các người hiện giờ, chẳng lẽ đó là phép tắc đón tiếp bằng hữu hay sao?

Trong khi nói, tay trái vịn vai Từ Ngọc Nhi, tay phải đã đặt lên chốt cài của Kim Ti Tỏa Long Tiên bên lưng, sẵn sàng xuất thủ.

Hai thiếu nữ nghe Cát Tập Bách nói là “có hẹn từ trước” và “ứng hẹn đến đây”, thắc mắc thầm nhủ:

- Sư phụ đã hẹn với họ gặp nhau đêm nay, sao còn bảo mình đến đây hạ thủ, chẳng lẽ sợ mình hưởng trước hay sao?

Bất giác lòng cảm thấy không vui, thiếu nữ được gọi là Thanh tỷ nhoẽn miệng cười nói:

- Vị công tử này thật biết điều, hai vị quả nhiên thủ tín, có gan ứng hẹn, lẽ dĩ nhiên chúng tôi đón tiếp tử tế, xin hãy theo tiểu nữ!

Quay lại ngoắc tay với thiếu nữ béo lùn, rồi dẫn trước phóng đi vào trong núi.

Cát Tập Bách nắm tay Từ Ngọc Nhi lách tránh vào lề đường, chờ hai thiếu nữ qua khỏi, thoáng ngẫm nghĩ rồi liền dẫn trước phóng đi theo sau.

Từ Ngọc Nhi thấy hai thiếu nữ thần thái khác lạ, lòng vốn đã lo sợ cảnh giác, lại thấy cử chỉ và thân pháp đối phương khác hẳn hai thiếu niên tối qua, lòng càng thêm hoài nghi.

Bởi lòng do dự nên đã chậm một bước, khi ngẩng lên nhìn, Cát Tập Bách đã phóng đi xa đến ba bốn trượng, vội thi triển khinh công đuổi theo.

Cát Tập Bách vừa phóng đi vừa suy tính, không hề chú ý đến tình thế xung quanh. Nhưng Từ Ngọc Nhi thận trọng hơn, phóng đi một hồi đã phát giác chệch phương hướng, đường núi càng lúc càng hiểm trở, khác hẳn tối qua, lòng càng lúc càng nghi hơn, sợ Cát Tập Bách mắc lừa.

Bỗng nảy sinh một kế, giả vờ bị vấp ngã, la to:

- Ôi da!

Rồi ngồi xổm trên đất, không đứng lên nữa.

Cát Tập Bách nghe tiếng cả kinh, ngỡ là Từ Ngọc Nhi gặp nạn, vội quay người lại, ba lượt tung mình đã đến bên Từ Ngọc Nhi, hối hả hỏi:

- Ngọc muội sao rồi vậy?

Đồng thời cúi xuống đỡ nàng dậy.

Từ Ngọc Nhi thừa cơ kéo Cát Tập Bách đến gần, khẽ nói:

- Chúng ta đã bị lừa rồi! Bách ca hãy nhìn xem!

Đồng thời chỉ tay về phía trước, Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, thấy phía trước toàn là núi cao vực thẳm, phương hướng không đúng, giờ mới cảnh giác.

Từ Ngọc Nhi đã đứng lên, kê tai Cát Tập Bách khẽ nói tiếp:

- Tiểu muội thấy hai ả tiện nhân này có vẻ tà môn lắm, tốt hơn...

Từ Ngọc Nhi chưa dứt lời, hai thiếu nữ áo trắng đã quay lại, đi đến trước Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi hỏi:

- Thế nào rồi?

Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi không hẹn cùng lúc xuất thủ, Tiên Thiên Nhất Khí Chưởng và Giáng Ma chưởng chia nhau bổ vào hai ả.

Thanh Vân khôn lanh hơn Tử Vân, y thị thấy huynh muội hai người đứng sóng vai nhau, đã đề phòng âm mưu của mình bị phát giác, đối phương bất ngờ xuất thủ, sớm đã chuẩn bị ứng biến, không chờ chưởng phong đối phương ập đến, đã với thế “Kim lý đảo xuyên ba” tung mình lùi nhanh ra sau.

Chỉ trên vai bị chưởng kinh của Cát Tập Bách quét trúng, thoáng cảm thấy ê ẩm, người đã lui ra bốn năm trượng, thoát hiểm.

Tử Vân vì tâm khí cao ngạo và lại quá bất ngờ, bị Từ Ngọc Nhi một chưởng đánh trúng ngực, cũng may là y thị nội lực thâm hậu và Từ Ngọc Nhi xuất thủ vội vàng, kinh lực chưa đủ, tuy trúng chưởng nhưng thọ thương không nặng lắm.

Tuy nhiên, y thị cũng bị bật lui hơn trượng, va vào một cây tùng mới đứng vững lại được, cảm thấy đầu óc choáng váng, dựa vào thân cây đứng yên.

Thanh Vân tránh khỏi một chưởng của Cát Tập Bách, lùi sau hơn trượng, ngồi xuống đất xếp bằng vận công điều tức.

Cát Tập Bách sợ đối phương đào tẩu, liền tung mình đến trước mặt Thanh Vân, một tay giơ lên, vừa định bổ xuống, thấy đối phương xếp bằng ngồi yên, liền dừng tay lại, thầm nhủ:

- Cô gái này cũng thật lạ lùng, đang động thủ sao bỗng nhiên lại ngồi xuống đất bất động, chẳng lẽ chờ chết hay sao?

Cát Tập Bách đầu sao cũng xuất thân từ danh môn chính phái, quyết chẳng thể hạ độc thủ đối với một người không kháng cự, hơn nữa đối phương lại là một thiếu nữ chưa rõ lai lịch, phải chăng thật sự là kẻ địch, lúc này cũng chưa thể khẳng định.

Vừa rồi lại bị trúng Tiên Thiên Nhất Khí Chưởng của mình, có lẽ đã thọ nội thương, đang vận công điều tức, càng khó có thể hạ thủ, nghĩ nếu hai thiếu nữ này đúng là đồ đệ của Lục Dương Kiếm, mặc dù Lục Dương Kiếm có hiềm khích với sư thúc, nhưng Thiên Nam Dật Tẩu lão tiên bối nói là đã thay mặt hóa giải rồi, mình càng không nên vì chuyện nhỏ mà tăng thêm hận thù giữa đôi bên, nên chàng thu hồi chưởng lực ngay.

Cát Tập Bách vốn định nhân cơ hội này tìm hiểu lai lịch và điều thương cho đối phương, nên liền tiến tới một bước, vừa định cất tiếng hỏi, nhưng thấy ánh mắt y thị xanh biếc, giữa mi tâm thoáng hiện một đốm xanh hết sức lôi cuốn, hai má ửng đỏ, môi hé nở nụ cười quyến rũ, từ trong kẽ răng phát ra âm thanh hết sức du dương thánh thót, như tiếng hót chim oanh, như khuê nữ ngâm nga, khiến lòng người lâng lâng ngây ngất, không tự chủ được nhảy múa theo.

Cát Tập Bách tâm thần dần mê loạn, lý trí bắt đầu lung lay, trong khi nụ cười trên môi Thanh Vân càng lúc càng đậm đà, ánh mắt càng lúc càng xanh và sức lôi cuốn càng mãnh liệt hơn, khiến người không sao cưỡng lại nổi.

Đồng thời, trong hơi thở y thị còn có hương thơm như lan như xạ, len vào não, qua Tích Tâm xuống Mệnh Môn, thẳng đến Đan Điền, khiến lửa dục bốc cao, cơ hồ không sao chịu nổi.

Giáng Ma Chưởng của Từ Ngọc Nhi là do Lý Ngọc Phụng truyền thụ, và Lý Ngọc Phụng cũng là được thân truyền của Xích Mi Thần Ni, bất luận công lực hay hỏa hầu đều đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh.

Vì Từ Ngọc Nhi chưa nhập môn phái Tuyết Sơn, trước nay tuân theo lời dặn của mẫu thân, không dám sử dụng bữa bãi, hôm nay tình thế bức bách mới phải dùng đến chiêu thứ ba “Long tiềm cửu uyên” trong Giáng Ma Chưởng, chưởng thế nhanh như tia chớp, nhưng đáng tiếc là công lực của Từ Ngọc Nhi chỉ bằng ba bốn phần của mẫu thân và lại xuất thủ vội vàng, tuy trúng đích nhưng chưa thể khiến đối phương trọng thương.

Nàng thấy đối phương trúng chưởng lui vào trong cây tùng thở mạnh và rên rỉ, ngỡ là đã thọ trọng thương, lại thấy Cát Tập Bách đã đuổi theo thiếu nữ kia, nghĩ chắc

chấn cũng sẽ dắc thủ, bèn không chịu bỏ qua cơ hội, trong lúc vui mừng, không chút đắn đo tung mình đuổi theo.

Thiếu nữ Từ Vân bởi thọ thương không nặng, vận công điều tức thấy huyết khí thông suốt, biết chưa bị nội thương, bỗng thấy Từ Ngọc Nhi lao đến, lòng căm hận tột cùng, lệ làng thục người, hai tay vắn vịn vào thân cây, chân phải quét nhanh ra.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Từ Ngọc Nhi đã bị quét trúng cổ chân, ngã lăn ra đất.

Từ Ngọc Nhi bởi thiếu kinh nghiệm, chẳng ngờ đối phương đã thọ thương mà còn có thể xuất thủ, nên bị trúng đòn ngã ra đất, cũng may là đối phương đang thọ thương, công lực giảm đi rất nhiều, người tuy ngã nhưng gân cốt chưa bị tổn thương, khi đứng bật dậy định báo phục thì đối phương đã biến mất, lòng hết sức kinh ngạc thảm nhủ:

- Ắ ta đã thọ thương, một chân quét trúng mình cũng đã không còn sức, sao mà đào tẩu được nhỉ?

Đang khi thắc mắc, bỗng nghe trong rừng có tiếng động khẽ, liền đuổi theo ngay.

Lúc này Thanh Vân hai tay thoáng giơ lên, âm thanh từ miệng phát ra bỗng biến đổi vô thường, lúc như thiếu phụ hoài xuân, lúc như khuê nữ động tình, mặc cho Liễu Hạ Huệ tái thế cũng khó chịu nổi.

Sau cùng, Cát Tập Bách đã mất hết lý trí, bắt đầu nhảy múa theo âm thanh và động tác của Thanh Vân, lúc lúc lại phát ra tiếng cười dâm dăng, hơi thở hào hển.

Lát sau, Cát Tập Bách đã cảm thấy toàn thân nóng rực, thân dưới hết sức khó chịu, lửa dục bốc cao, hai mắt đỏ quạch, tim đập dữ dội, đã sắp điên loạn đến nơi.

Thanh Vân từ từ đứng lên, từng bước dẫn Cát Tập Bách đi ra phía sau tảng đá, đồng thời y thị nhẹ nhàng uốn éo thân người, lần lượt cởi y phục ra...

Cát Tập Bách cũng bắt chước theo Thanh Vân, cởi y phục ném xuống đất, hai người cách nhau chỉ hai thước, đã đến phía sau tảng đá.

Lúc này Thanh Vân chỉ còn một chiếc áo lót, Cát Tập Bách cũng chỉ còn mỗi chiếc quần đùi, khoảng cách hai người dần rút ngắn, da thịt đã sắp chạm nhau.

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng quát vang lên như sấm rền, len thẳng vào đầu óc Cát Tập Bách, khiến chàng rung mình, linh đài liền sáng suốt, như vừa từ trong mơ bừng tỉnh, thấy mình thân thể lỏa lồ, đứng trước một thiếu nữ khỏa thân, vừa then vừa giận, vội quay người đi, cúi xuống định nhặt lấy y phục mặc vào, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng đến Đan Điền, sức nóng trong Đan Điền liền tản biến, sự thay đổi đột ngột ấy khiến chàng ngạt thở, ngã sấp xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Thanh Vân vừa nghe tiếng Sư Tử Hống, cảm thấy linh đài chấn động, biết tà pháp của mình đã bị phá, vội nhắt lấy y phục ôm trước ngực, chẳng màng đến sư muội Tử Vân, lặn xuống triền núi toan đào tẩu thoát thân.

Y thị phản ứng nhanh, nhưng đối phương càng nhanh hơn, y thị vừa mới nhào xuống đất, chưa kịp lặn đi, Phụng Nhân huyết đã bị điểm trúng, bất tỉnh nằm yên tại chỗ.

Người ấy chính là Lạp Thập Hòa Thượng, ông vừa hiện thân đã vội ngồi xuống bên cạnh Cát Tập Bách, móc ra hai viên thuốc vàng nhét vào miệng chàng, mặc y phục lại cho chàng, rồi đặt chàng ngồi dựa vào tảng đá.

Sau đó mới đi đến bên ma nữ Thanh Vân, ngồi xuống đưa mắt nhìn, niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi đứng lên, đi vội đến bên Cát Tập Bách, thăm mạch chàng một hồi, vừa định lấy mạng ma nữ Thanh Vân, bỗng phát hiện một bóng người từ ven rừng phía sau phóng đến, nhìn kỹ thì ra là Lạp Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai, trong tay bà có cắp một người, và còn có một bóng người theo sau từ xa.

Nhưng ông không hiểu Lý Hàn Mai sao lại cắp theo một người đến đây, và người theo sau là ai, bèn đứng lại dùng thiền công Thiên Lý Truyền Âm hỏi bà.

Thoáng chốc Lý Hàn Mai đã đến nơi, ném người trong tay xuống đất, hơ hãi nói:

- Đại sư, không ổn rồi...

Lạp Thập Hòa Thượng ngắt lời:

- Bần tăng cũng nhận ra rồi! Thật không ngờ nữ dân ma ấy cũng có mặt ở Ngũ Dương. Thế nào? Phía sau nữ thí chủ cũng là ma nữ ư?

Trong khi nói, đưa mắt nhìn bóng người ở phía sau Lý Hàn Mai, thấy người ấy đã dừng lại dưới chân núi, nhìn quanh quất như đang tìm kiếm gì đó.

Lý Hàn Mai khẽ thở dài:

- Ngọc Nhi đấy, y suýt nữa đã bị hủy trong tay ma nữ này rồi! Tiểu muội không muốn cho Ngọc Nhi biết chuyện nhơ nhục của bọn tà ma, đã điểm huyết ma nữ mang vào rừng trả hỏi, nhưng có lẽ Ngọc Nhi không nhận ra tiểu muội, ngỡ là đồng bọn của ma nữ, cứu ma nữ đào tẩu, nên nhất quyết đuổi theo, tiểu muội bất đắc dĩ mới chạy lên đây!

Lạp Thập Hòa Thượng cũng hoảng lên, vội hỏi:

- Sao? Chưa gặp Dao nhi ư? Hẳn không đến rồi...

Lý Hàn Mai tiếp lời:

- Tiểu muội đang định bức hỏi ma nữ này đây! Nếu tiểu muội đoán không lầm, Dao nhi với Tiểu Thúy khinh công khá hơn, và lại quen đường thuộc lối, hẳn sẽ vượt

trước Ngọc Nhi. Luận về võ công, bọn ma nữ này chắc chắn không phải là đối thủ của bọn trẻ, tiểu muội chỉ sợ bị Hàm Âm Độc Yên của bọn tà ma, thần trí mê loạn, bị bọn tà ma đối gạt dẫn đi thôi!

Lạp Tháp Hòa Thượng gật đầu:

- Nữ thí chủ cứ tra hỏi, bản tăng quả thật bất tiện, bản tăng đến thung lũng kia xem thử trước!

Đoạn cấp lấy Cát Tập Bách, tung mình vượt qua vách đá, phóng xuống bên dưới.

Lạp Tháp Hòa Thượng người đang trên không, sợ Từ Ngọc Nhi kinh hãi, cất tiếng báo cho nàng biết trước, chân vừa chạm đất, liền đặt Cát Tập Bách xuống khẽ nói:

- Ngọc Nhi, hãy mau cứu tỉnh Tập Bách, rồi dẫn vào trong rừng, ta đi đây chốt lát, sẽ quay lại ngay!

Từ Ngọc Nhi đứng dưới chân núi, đang phân vân không biết nên đi tìm Cát Tập Bách hay đuổi theo kẻ địch, nhưng lại không tìm ra lối đi, lòng nóng như thiêu đốt, bỗng nghe tiếng nói của Lạp Tháp Hòa Thượng, vui mừng khôn xiết, nhưng khi thấy Cát Tập Bách mê man bất tỉnh, nàng lại hoảng kinh hỏi:

- Sư phụ, Bách ca sao rồi vậy?

Lạp Tháp Hòa Thượng nạt:

- Đừng hỏi, mau đi vào trong rừng, vỗ một cái lên huyệt Bách Hối là xong, nhớ là tuyệt đối không được rời xa y đấy!

Từ Ngọc Nhi biết Cát Tập Bách hẳn là bị người đả thương huyệt đạo, lòng càng thêm tức giận hỏi:

- Sư phụ đã để cho kẻ địch chạy mất ư?

Lạp Tháp Hòa Thượng thầm cười Từ Ngọc Nhi ngu ngốc, không phân biệt được bạn hay thù, quát:

- Người còn hỏi gì nữa? Đã gây ra tai họa mà không tự biết!

Vừa dứt lời, đã tung mình phóng đi, Từ Ngọc Nhi tức tối cũng Cát Tập Bách lên, đi vào cánh rừng thưa, theo lời dặn của Lạp Tháp Hòa Thượng, đặt Cát Tập Bách xuống để chàng ngồi dựa vào một cây to, đặt tay lên huyệt Bách Hối của chàng, vận kinh ấn xuống, Cát Tập Bách liền tức thì rung mình và tỉnh lại ngay.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, vầng trăng đã lặn xuống non tây, trong rừng càng thêm tối tăm, mắt chớp choạng chỉ thấy một thiếu nữ ngồi cạnh.

Chàng tưởng đó là ma nữ Thanh Vân, thắc mắc thầm nhủ:

- Ầ này thật quá vô sỉ, đã cảm dỗ mình đến đây làm điều bỉ ổi thế này, cũng may là mình nhờ tiếng rống tỉnh táo lại, chưa bị người làm nhơ nhuốc, nếu không, Cát Tập Bách này sao còn có thể làm người được nữa!

Cát Tập Bách càng nghĩ càng căm hận, vừa định xuất thủ báo phục, bỗng thiếu nữ ngồi bên kinh ngạc hỏi:

- Bách ca làm sao vậy?

Cát Tập Bách lắc mạnh đầu, chú mắt nhìn, mới nhận ra thiếu nữ ngồi bên là nghĩa muội Từ Ngọc Nhi, bất giác mặt nóng bừng, lòng hết sức hổ thẹn, không biết cách nào giấu giếm hành vi của mình khi nãy.

Đàng rằng đó là vì trúng phải tà thuật của địch, tâm trí mê loạn mà nên, nhưng sao chàng có thể thẳng thắn nói ra với nghĩa muội, đành ồm ờ nói:

- Ngu ca không sao cả!

Từ Ngọc Nhi tưởng là chàng bị kẻ địch đánh bại, bẽ mặt không tiện nói ra, bèn dịu giọng an ủi:

- Thôi, bỏ đi, kẻ địch tuy đã đào tẩu, nhưng sư phụ đã đuổi theo, hai ả tiện tỳ ấy hẳn khó có thể đào thoát. Giờ Bách ca cảm thấy vẫn khỏe chứ?

Đoạn đưa tay đến trước trán Cát Tập Bách, định sờ thử xem có sốt hay không, nào ngờ Cát Tập Bách vì bị ma nữ Thanh Vân cảm dỗ, suýt tẩu hỏa nhập ma, như là bị rấn cấn, thấy dây thừng cũng giật mình, bàn tay Từ Ngọc Nhi vừa vươn đến trước mặt, chàng bất giác rợn người, theo bản năng nghiêng đầu sang bên tránh khỏi.

Từ Ngọc Nhi hết sức kinh ngạc, cũng bất giác rút tay về, mắt rục rịch quang nhìn Cát Tập Bách thăm mẳng:

- Bách ca làm cái quái quỷ gì thế này? Tiểu muội đâu có đắc tội với Bách ca, cho dù tiểu muội không theo kịp giúp Bách ca đối địch thì tiểu muội cũng một mình ứng phó, tiểu muội không trách Bách ca, Bách ca lại giận đối tiểu muội ư?

Nàng hết sức tức tối, lại thấy chàng cúi đầu thở dài, như trong lòng rất đau buồn, không biết phải an ủi thế nào, bất giác nước mắt chảy dài nói:

- Bách ca sao lại...

Cát Tập Bách đang nhớ lại cảnh tượng xấu xa của mình khi nãy, nếu Lạp Tháp Hòa Thượng mà nói cho các nàng biết, mình biết phải làm sao?

Chàng càng nghĩ càng hổ thẹn, đang không biết phải giải thích thế nào với Từ Ngọc Nhi, bỗng nghe tiếng nói của Từ Ngọc Nhi run run thổn thức, ngỡ là nàng đã bị tà thuật của ma nữ hãm hại, vội ngoảnh mặt lại hỏi:

- Ngọc muội khóc ư?

Từ Ngọc Nhi đang bị thương cho thân mình bơ vơ, thân thù chưa báo, mẫu thân xa lìa, ngay cả vị nghĩa huynh duy nhất cũng không cảm thông cho mình, bỗng nghe hỏi vậy, lòng càng xót xa hơn, không sao thốt nên lời, chỉ lặng thinh lắc đầu.

Cát Tập Bách nào biết lòng dạ của đàn bà con gái, thấy nàng không trả lời, ngỡ là mình đã đoán đúng, nhưng lại không tiện vỗ về, sợ càng khiến nàng càng thêm xấu hổ, đành buông tiếng thở dài, nghiêng răng nói:

- Ngọc muội chớ đau buồn, ngu ca đi ngay đây, thề quyết tìm bằng được hai ả ma nữ ấy, báo thù cho Ngọc muội!

Đoạn trườ mển dùng tay áo lau nước mắt cho Từ Ngọc Nhi, rồi lại hỏi:

- Ngọc muội không bị thương chứ?

Từ Ngọc Nhi thật không hiểu nổi vị nghĩa huynh này sao hôm nay lại như vậy, như là kẻ thất hồn lạc phách, mình an ủi thì chàng từ khước, nhưng thấy mình không vui thì lại an ủi vỗ về, khi nghe chàng đòi đi tìm ma nữ báo thù, vội nói:

- Không, sư phụ đã trịnh trọng dặn bảo tiểu muội sau khi cứu tỉnh Bách ca, tuyệt đối không được rời khỏi khu rừng này. Lát nữa lão nhân gia ấy quay lại đây, không thấy chúng ta, hẳn sẽ hốt hoảng đi tìm.

Cát Tập Bách biết Từ Ngọc Nhi không thọ thương, liền yên tâm, nhưng nỗi uất ức của mình quyết phải báo phục, bèn nói:

- Vậy Ngọc muội hãy ở đây chờ sư thúc quay lại, ngu huynh đi tìm tiện tỳ ấy tính nợ.

Đoạn liền đứng lên, tung mình phóng đi ra khỏi rừng.

Từ Ngọc Nhi vội đứng lên theo, định kéo giữ chàng lại, nhưng vừa gọi được một tiếng “Bách ca”, Cát Tập Bách đã mất dạng, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Vừa ra khỏi rừng, Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn phía trước, bóng người của Cát Tập Bách chỉ còn là một đốm đen, đang phóng đi lên đỉnh núi.

Từ Ngọc Nhi vội thi triển khinh công Thảo Thượng Phi Hành, cảm thấy công lực đã gia tăng gấp bội, lên đến lưng núi, bỗng thấy một bóng đen lượn quanh trên đỉnh đầu, nhận ra chính là con Kim Nhân Thần Ưng của sư phụ đã để lại ở Thái Sử Độ.

Nàng hết sức mừng rỡ, liền lớn tiếng nói:

- Bách ca, mau xem thần ưng trên đầu kìa!

Cát Tập Bách đã lên đến đỉnh núi, nghe tiếng biết là Từ Ngọc Nhi đã đuổi theo sau, lại nghe thần ưng xuất hiện, liền đứng lại ngược nhìn lên không, quả thấy đúng là Kim nhân thần ưng, chàng thầm nhủ:

- Nguy rồi, xem chừng hẳn đã xảy ra chuyện, thần ưng đến cảnh báo đây!

Liên lớn tiếng nói:

- Ngọc muội, nhanh lên!

Từ Ngọc Nhi cất tiếng nói với Cát Tập Bách, chân không hề giảm tốc độ, lúc Cát Tập Bách lên tiếng thúc giục, nàng đã đến bên cạnh chàng, hỏi:

- Thế nào? Thần ưng tìm sư phụ phải không?

Cát Tập Bách chưa kịp đáp, bỗng nhìn thấy một tử thi nằm ở phía sau tảng đá, chỗ mà chàng đã bị trúng tà thuật của ma nữ Thanh Vân khi nãy, chú mắt nhìn kỹ, nhận ra chính là ả ma nữ Thanh Vân, còn Tử Vân thì chẳng rõ ở đâu.

Từ Ngọc Nhi nhìn kỹ, bất giác bật lên một tiếng sùng sốt, lẩm bẩm:

- Lạ thật, sao tiện tỳ này lại chết ở đây thế nhỉ?

Cát Tập Bách cười khẩy:

- Đương nhiên là phải có người lấy mạng ả ta rồi!

Đoạn giơ tay lên trời ngoắc một cái, thần ưng liền xấp cánh lao nhanh xuống, đậu trên một mỏm đá nhon bên cạnh Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đưa tay nhẹ vuốt lên lưng thần ưng, khẽ nói:

- Ưng ca đến cảnh báo phải không?

Con thần ưng này lúc bay trên không cũng chẳng thấy có gì ghê gớm, giờ xem nó toàn thân lông vũ màu xám vàng bóng loáng, một đôi kim tinh hỏa nhãn to như miệng ly tỏa sáng khiếp người, chỉ đôi thiết trảo cũng to gấp ba tàn tay người, móng vuốt như móc câu, bầu vá vào đá sâu hơn tấc, đủ thấy sức mạnh kinh người dường nào.

Thần ưng nghe Cát Tập Bách hỏi, liền tức thì gật đầu vỗ cánh, ra ý tình thế hết sức khẩn cấp.

Cát Tập Bách ngoắc tay ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, đoạn quát:

- Ưng ca, xin dẫn đường mau!

Thần ưng liền vỗ cánh bay vút lên không, kinh phong cuốn tung cái bụi, lướt nhanh về phía đông bắc.

Cát Tập Bách vội nắm tay Từ Ngọc Nhi nói:

- Ngọc muội, không chờ sư thúc nữa! Nhanh lên, ngu ca giúp muội một tay!

Từ Ngọc Nhi lắc đầu:

- Không cần đâu, tiểu muội sẽ cố gắng đuổi theo, đi mau!

Rồi chẳng chờ Cát Tập Bách trả lời, liền tức thì thi triển khinh công Thảo Thượng Phi Hành phóng đi như tên bắn, theo hướng bay của Kim Nhãn Thần Ưng.

Cát Tập Bách thấy khinh công của Từ Ngọc Nhi tinh tiến thần tốc như vậy, lòng mừng khôn xiết, cũng liền tung mình một cái đã vượt qua mười mấy trượng, theo sát phía sau Từ Ngọc Nhi, chớp mắt đã xuống đến chân núi, phóng đi thẳng về hướng đông bắc.

Từ Ngọc Nhi cố sức phóng đi, lúc đầu còn dẫn trước một khoảng xa, nhưng sau mười dặm đường thì đã suy kém dần.

Lúc này đường núi gập ghềnh, toàn triền dốc đá nhọn, phía trên khoảng ba mươi trượng lại là vách núi thẳng đứng cheo leo, bên dưới là vực sâu thăm thẳm, Từ Ngọc Nhi đến đây đã cảm thấy hai chân bủn rủn, cơ hồ ngã lăn ra đất.

Cát Tập Bách tuy không cảm thấy khó nhọc lắm, nhưng vì bị ma nữ khiêu động chân hỏa, làm tổn thương đến khí chân nguyên thuần dương, thấy Từ Ngọc Nhi dừng lại, liền tung mình đến bên, bất giác cũng cảm thấy kinh khiếp, hơi thở hào hển, đành dừng lại hỏi:

- Thế nào? Ngọc muội đã phát hiện gì vậy?

Từ Ngọc Nhi định thần lại, lắc đầu nói:

- Bách ca, chúng ta qua bằng cách nào đây?

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, thấy bên kia vực thẳm toàn là vách núi cheo leo, chỗ gần nhất cũng cách hơn mười trượng, bằng vào khinh công của hai huynh muội lúc này thật khó có thể vượt qua nổi.

Thần ưng như cũng biết hai người gặp trở ngại, đã đáp xuống trên một ngọn núi nhọn ở phía trái bên kia vực thẳm, vỗ cánh kêu la âm ỉ.

Từ Ngọc Nhi lúc này khí lực đã hồi phục hơn nửa phần, thừa lúc Cát Tập Bách quan sát phía trước, nàng lén dọc theo bờ vực đi vòng sang trái.

Đi được chừng năm trượng, con đường phía trước đã lở sụp, không đi tiếp được nữa, vừa định quay trở về, bỗng phát hiện chỗ sụp xuống chừng tám chín thước có một vật đen to lớn vươn thẳng đến bên kia bờ.

Từ Ngọc Nhi hết sức lấy làm lạ, nhưng vì nhãn lực yếu kém, không sao nhìn rõ đó là vật gì, bèn cất tiếng huýt dài gọi Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đang vô kế khả thi, bỗng nghe tiếng huýt của Từ Ngọc Nhi, bất giác giật mình, vội tung mình về phía ấy, từ trên không nhìn xuống, thấy Từ Ngọc Nhi bình yên đứng ở bên bờ vực, mới yên tâm hạ xuống sau lưng nàng.

Từ Ngọc Nhi quay lại hớn hử nói:

- Bách ca hãy nhìn xem, chúng ta chẳng phải có thể từ trên kia đi qua ư?

Cát Tập Bách nhìn theo hướng chỉ của nàng, thấy bên dưới chùng tám thước có một vật đen dài khoảng ba mươi trượng, rộng cỡ mặt bàn, như một chiếc cầu bắc ngang qua vực thẳm.

Lúc này thần ứng ở bên kia vực như đã chờ đến sốt ruột, không ngừng vỗ cánh thúc giục, khiến Cát Tập Bách càng thêm lóng lòng, bèn quyết định mạo hiểm một phen, quay sang Từ Ngọc Nhi nói:

- Ngọc muội hãy đứng đây chờ chốc lát, để ngu ca thử qua trước xem sao!

Từ Ngọc Nhi dẫu môi phản đối:

- Không, chính tiểu muội đã phát hiện, tiểu muội qua trước mới đúng!

Rồi chẳng màng đến Cát Tập Bách bằng lòng hay không, lập tức tung mình xuống chỗ lở sụp.

Cát Tập Bách vội chộp lấy cổ áo nàng giữ lại, quát:

- Không được vậy!

Rồi vượt qua mặt Từ Ngọc Nhi, đứng cản nàng lại.

Từ Ngọc Nhi vùng vằng:

- Người khác không được, chỉ có Bách ca là được hay sao? Tiểu muội quyết không đồng ý, phải để cho tiểu muội qua trước mới được!

Từ Ngọc Nhi tự biết khinh công và đờm lược mình kém xa Cát Tập Bách, nhưng thấy vật bắt qua vực to rộng vững chắc, tuy không dám khẳng định là đá hay gỗ, nhưng mình thân người nhỏ bé nhẹ nhàng, đi qua hẳn không có vấn đề gì, nên mới tranh trước với Cát Tập Bách.

Nhưng Cát Tập Bách lại nghĩ khác, chàng cho là những vực thẳm này tuy nhìn bề ngoài không có gì, trụ đá cũng chịu nổi sức nặng một người, nhưng cảnh ngộ hai hôm nay đã giúp chàng có thêm rất nhiều kinh nghiệm, nghĩ là dưới vực rất có thể có rắn độc hay ác thú, chúng mà ngửi thấy hơi người, hẳn phóng lên ngay, với công lực của Từ Ngọc Nhi hiện giờ, thật khó có thể chống lại nổi.

Hơn nữa, trụ đá này dài gần ba mươi trượng, từ trên cao đổ xuống, biết đâu bị gãy ngang giữa, hiện vì hai đầu chỗ gãy chỏi nhau, tuy chưa rơi xuống vực, nhưng nếu thêm sức nặng một người đè lên, không chịu nổi sụp xuống thì còn sống thế nào được nữa?

Vả lại trụ đá lâu ngày mọc đầy rêu xanh, trơn trượt khó đi, vạn nhất sẩy chân rơi xuống là tan xương nát thịt ngay.

Chàng biết Từ Ngọc Nhi tuổi trẻ hiếu thắng, đầu nghĩ sâu xa như vậy, lỡ có bề gì mình biết ăn nói làm sao với sư thúc, với thắm nương Lý Ngọc Phụng, nên đành nói rõ cho nàng biết và khuyên nàng để cho mình đi qua trước.

Nhưng Từ Ngọc Nhi nhất quyết không chịu, bướng bỉnh nói:

- Bây giờ Bách ca đã nói cho tiểu muội biết những nguy hiểm ấy rồi, tiểu muội sẽ cẩn thận đề phòng, Bách ca hà tất giành qua trước? Hừ! Tiểu muội biết rồi, Bách ca định bỏ mặc tiểu muội ở đây phải không?

Cát Tập Bách nghe nàng nói vậy thật tức muốn lộn gan, nhưng lại không thể nổi dóa với nàng, đành dần lòng nói:

- Thôi được, Ngọc muội đã muốn mạo hiểm, ngu ca cũng không tranh giành, nhưng vì sự an toàn, chúng ta nên đi chung thì hơn. Ngọc muội hãy lấy Liên Hoàn Sách ra, ngu ca dùng móc câu của Tỏa Long Tiên nối với chiếc vòng ở đầu sách. Ngu ca đi trước, dùng Cực Quang Châu soi đường cho Ngọc muội, không được đi nhanh, ngu ca đi một bước, Ngọc muội theo một bước, hử Ngọc muội yên tâm chứ?

Đoạn liền cởi Tỏa Long Tiên ra, cầm chặt trong tay, rồi lại móc ra một chiếc túi vải treo vào sau lưng, chờ Từ Ngọc Nhi lấy Liên Hoàn Sách ra.

Từ Ngọc Nhi biết vị nghĩa huynh này rất thương yêu mình, tình như thủ túc, guy vẫn không muốn chàng đi trước, nhưng biết tranh cãi cũng vô ích, đành nói:

- Vậy cũng được, nhanh lên!

Từ Ngọc Nhi nhanh chóng từ nơi lưng cởi Thất Tinh Liên Hoàn Sách ra, móc chặt chiếc móc ở đầu Tỏa Long Tiên vào chiếc vòng ở đầu Liên Hoàn Sách.

Xong xuôi, thấy Cát Tập Bách vẫn đứng yên ra chiều do dự, biết là chàng không yên tâm mình đi cùng, bực tức nói:

- Bách ca sao thế này? Người ta đã vâng lời Bách ca rồi, sao còn chưa đi?

Cát Tập Bách chẳng còn cách nào hơn, đành trầm giọng nói:

- Ngọc muội, đây là chuyện mạo hiểm, vạn nhất bên dưới có động tĩnh gì...

Từ Ngọc Nhi bực mình ngắt lời:

- Bách ca là đàn ông con trai, sao mà lòi thoi thế này? Hãy xem!

Tay trái xòe ra, trong tay đã cầm sẵn một ống Phong Vỹ Châm, nói tiếp:

- Đây là gì? Mấy mươi con chó dữ, tiểu muội còn không sợ, Bách ca sợ gì chứ? Bách ca còn chưa chịu đi, tiểu muội đi trước đấy!

Từ Ngọc Nhi nói là làm, dứt lời liền tức thì tung mình phóng xuống trụ đá.

Cát Tập Bách vội đưa tay cản, nhưng đã không kịp, vội nói:

- Không được vậy!

Đồng thời cũng tung mình theo sau phóng xuống, vượt qua Từ Ngọc Nhi, hạ xuống trên trụ đá, ngoảnh lại nói:

- Ngọc muội thật là...

Nhưng lại thấy không tiện trách nàng, bèn bỏ dở câu nói.

Từ Ngọc Nhi thềm nức cười, vung Liên Hoàn Sách trong tay nói:

- Bách ca có đi hay không? Thần ưng đã chờ sốt ruột rồi kìa!

Cát Tập Bách đành bấm bụng nói:

- Hãy coi chừng dưới chân!

Rồi cởi chiếc vải đựng Cực Quang Châu treo sau lưng ra, liền tức thì trước mắt bừng sáng, soi rõ mọi vật trong vòng bốn trượng.

Chỉ thấy vực thẳm bên dưới chằng chịt dây leo và cỏ gai, chỗ đặt chân quả nhiên là trụ đá, tuy không có rêu, nhưng lồi lõm không đều, có một số chỗ phủ đầy cành cây khô rất khó đi, bèn ngoảnh lại nói:

- Ngọc muội hãy hết sức cẩn thận, không được đi nhanh, mỗi bước chân phải thử trước rồi hẵng giẫm xuống, và cũng không nên đến quá gần ngu ca!

Từ Ngọc Nhi giục:

- Biết rồi! Đi mau!

Cát Tập Bách đi được khoảng sáu bảy thước, đã cách Từ Ngọc Nhi hơn trượng, bèn dừng lại đứng vững, giật nhẹ Tỏa Long Tiên trong tay, ra hiệu cho Từ Ngọc Nhi cất bước.

Từ Ngọc Nhi đang mong Cát Tập Bách đi nhanh, chàng vừa giật Tỏa Long Tiên, nàng liền tức thì tung mình, nhẹ nhàng hạ xuống chỗ bước chân đầu tiên của Cát Tập Bách, bật cười khanh khách.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi chịu vâng lời đi theo bước chân của mình, cũng yên tâm phần nào, nhưng nghe nàng cười, lại bức mình thềm mắng:

- Tiểu nha đầu thật không biết lợi hại, người cười như vậy, chân khí tản mát, người nặng đi có thể trượt chân, để xem người còn cười nổi hay không?

Nhưng chàng không nói ra, thềm trọng từng bước đi tiếp, bình yên vượt qua hơn nửa phần trụ đá, chỉ còn cách bên kia bờ chừng bảy tám trượng nữa thôi.

Bỗng, một tiếng thét kinh hoàng vang lên, Từ Ngọc Nhi đã biến mất.

Cát Tập Bách cả kinh, vội đề khí hai tay nắm chặt lấy cán tiên, hai chân thi triển Thiên Cân Trụ trụ vững, rồi lại định thần nhìn, mới thở phào yên tâm.

Thì ra Từ Ngọc Nhi nóng lòng đi nhanh, sơ suất không nhìn kỹ chỗ đặt chân của Cát Tập Bách, giẫm lên một hòn đá rời, trượt chân ngã người, cũng may là nàng phản ứng nhanh, lập tức trầm khí chững người lại, ngồi xuống trên trụ đá.

Cát Tập Bách thấy vậy, vừa bực tức lại vừa nực cười, cất tiếng hỏi:

- Thế nào rồi?

Từ Ngọc Nhi đỏ mặt, dẫu môi nói:

- Thế nào ư? Chẳng phải đã theo kịp Bách ca là gì?

Đoạn tay phải chỗi nhẹ lên trụ đá, đứng bật dậy giục:

- Đi mau!

Cát Tập Bách lắc đầu cười:

- Không nên hiếu thắng, hãy cẩn thận thì hơn!

Đoạn quay người, cất bước đi tiếp. Phen này Từ Ngọc Nhi không dám khinh suất nữa, hết sức lưu ý từng bước theo sau Cát Tập Bách.

Hai người qua đến bờ bên kia, thở phào một hơi dài, ngược nhìn lên, thấy thần ưng lượn quanh và kêu vang trên đầu, rồi bay về phía eo núi.

Hai huynh muội Cát Tập Bách vội tháo tiên và sách ra, thắt trở vào lưng, lập tức phóng đi theo hướng bay của thần ưng.

Đoạn đường này rất khó đi, toàn đá rời rất bở, bước mạnh một chút là lún sâu mấy tấc, còn gian nan hơn là đi trên sa mạc.

Vất vả lắm mới đi đến chỗ tận cùng eo núi, phía trước đã không còn lối đi, dây leo và cỏ gai chằng chịt chắn ngang, thần ưng trên đầu đã bay đâu mất, hai người càng thêm nóng lòng sốt ruột.

Bỗng nghe tiếng ầm ầm vang dội trên đầu, như có vật nặng lặn xuống, hai người vội tung mình lùi sau hơn trượng.

Quả thấy một tảng đá to hơn cối xay từ trên đỉnh núi lặn xuống, nhằm ngay chỗ đứng của hai huynh muội. Thần ưng lại xuất hiện, lượn quanh và kêu vang trên không, rồi lao nhanh xuống.

Cát Tập Bách giờ mới biết mình đã đi lầm đường, vội vẫy tay ra hiệu với thần ưng và hỏi:

- Sao? Quay lại phải không?

Từ Ngọc Nhi trừng mắt nhìn Cát Tập Bách phàn nàn:

- Bách ca dẫn đường sao thế này? Phải quay lại ư? Thật tức chết đi được!

Cát Tập Bách đành đi trước dẫn đường quay lại eo núi, bỗng thấy thần ưng đang đậu trên một tảng đá to ở giữa eo núi và vỗ cánh lia lịa.

Cát Tập Bách nhìn kỹ, thấy tảng đá ấy nằm giữa hai ngọn núi, cao khoảng năm mươi trượng và rộng khoảng năm trượng, vừa vắn che khuất eo núi như một bức bình

phong đá, nếu không lưu ý, thật khó có thể phát hiện ra con đường ở phía sau tảng đá ấy.

Cát Tập Bách mừng rỡ, vội ngoắc tay với Từ Ngọc Nhi, rồi liền lách người đi vào phía sau tảng đá.

Từ Ngọc Nhi cũng liền theo sau, quả nhiên là một con đường nằm giữa hai ngọn núi, hai bên vách đá thẳng đứng và bóng nhẵn như do nhân tạo, đường hẹp chỉ đủ một người đi qua, phía trên cây cỏ phủ kín đến mức ánh nắng không lọt qua nổi.

Cũng may sau lưng Cát Tập Bách còn treo viên Cực Quang Châu, soi rõ cảnh vật trước mặt, đưa tay nhẹ sờ vào vách đá, cảm thấy ướt sượt, hết sức trơn trượt, nhưng lại không phải nước, đưa ngón tay lên mũi ngửi, một mùi thơm khiến người cảm thấy hết sức dễ chịu.

Từ Ngọc Nhi tính trẻ con bưng dậy, vươn tay chộp vào vách đá, quả nhiên tróc ra một lớp màng trắng như tuyết và sền sệt, hết sức lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Bách ca, trên vách đá mọc gì thế này?

Cát Tập Bách cũng bóc lấy một mảng xem kỹ, thì ra là Thạch Nhĩ Nhung, bèn tiện tay bóc lấy mấy nắm nhét vào lòng.

Đoạn đường này chỉ chừng mười mấy trượng đã đến chỗ tận cùng, vắng vắng nghe có tiếng nước chảy, biết phía trước không xa hẳn là có suối nước.

Phía trước hiện ra một ngọn đồi bằng phẳng, rừng trúc lưa thưa, cỏ non xanh mượt, hương hoa thơm ngát theo gió bay đến, khiến lòng lâng lâng ngây ngất.

Cát Tập Bách cất Cực Quang Châu vào, ngược lên nhìn, thấy thân ưng bay thẳng vào sâu trong rừng trúc, tiến về phía một khu rừng rậm bên trái, bèn khoát tay ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, hai người liền thi triển khinh công đuổi theo.

Thoáng chốc hai người đã vào đến trong rừng, từ xa đã nghe thấy tiếng quát tháo sát phạt, hai người càng thêm sốt ruột, vội thi triển toàn lực khinh công phóng đi về phía ấy.

Qua khỏi rừng, trước mặt là triền đồi, phía dưới là một hạp cốc, tiếng quát tháo từ chỗ cuối bên phải đáy cốc vọng lên.

Cát Tập Bách không chút do dự, dẫn trước phóng đi xuống triền đồi, tiến vào hạp cốc, mấy lượt tung mình đã đến đáy cốc.

Chàng nấp vào sau một tảng đá to, chờ Từ Ngọc Nhi đến, ra hiệu nàng im lặng, rồi thò đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy có tòa trang viện, một dãy ba bốn gian nhà lá, ngoài tường rào ánh đao lấp lánh, một đám đại hán hung dữ đang bao vây một thiếu niên áo đen chửi mắng thậm tệ.

Cát Tập Bách thoáng nhìn đã nhận ra thiếu niên áo đen ấy chính là Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao đang ngồi trong sân vườn, chàng thật không sao hiểu nổi sao hai nàng lại mò đến đây và bọn người này là ai?

Từ Ngọc Nhi nấp sau lưng Cát Tập Bách, thấy Tiểu Thúy với Giang Uyển Dao bị người bao vây trong trang viện, bị chửi mắng mà nhất mực không trả lời, lòng sớm đã tức giận, cũng chẳng chờ Cát Tập Bách cho phép, nàng đã cởi Thất Tinh Liên Hoàn Sách ra, tung mình với thế “Phi điêu đầu lâm” lẳng không lao thẳng vào đám đại hán ấy.

Liên Hoàn Sách trong tay quét ra, kèm theo tiếng rít ghê rợn, uy thế như bài sơn đảo hải, mấy đại hán đứng trước thấy đều bị đánh văng binh khí trong tay.

Bọn đại hán cả kinh thét vang, đổ xô thoái lui, đồng thanh quát:

- Hay lắm, lại còn có kẻ mai phục ám toán nữa. Các vị huynh đệ, hãy cùng tiến lên!

Mười mấy đại hán trong tay còn binh khí liền lập tức xông tới, bao vây Từ Ngọc Nhi vào giữa, tập trung tấn công nàng.

Từ Ngọc Nhi bừng lửa giận, Thất Tinh Liên Hoàn Sách vung động chặt chẽ đến mức gió mưa cũng không lọt vào được, ngăn cản mười mấy món binh khí của đối phương ở ngoài phạm vi năm thước, giận dữ quát:

- Thật là vô sỉ, cây đông thủ thắng, cây lớn hiếp nhỏ, mười mấy người đàn ông mà lại bao vây hai đứa trẻ chửi mắng, kể được là anh hùng gì chứ? Khôn hồn hãy rút khỏi đây mau, nếu không, chớ trách bốn cô nương chẳng nương tay.

Bọn đại hán bị Từ Ngọc Nhi áp đảo, lại lùi sau ba bước, hết sức tức giận, nhưng lại chẳng rõ đối phương có phải là kẻ thù địch thật sự hay không.

Xem võ công, hiển nhiên cao hơn tất cả mọi người, nếu một đấu một, phía mình không một ai là địch thủ của người ta, người ta lại nêu luật lệ võ lâm ra, dĩ nhiên không tiện quần công, thế là họ phân vân nhìn nhau, không ai dám tiến tới xuất thủ.

Một đại hán tuổi ngoài bốn mươi có lẽ là thủ lĩnh tiến ra, đứng lại trước mặt Từ Ngọc Nhi, Tam Hoàn Đao trong tay đưa lên ngang ngực quát:

- Tiểu nha đầu, ngươi là ai mà cả gan dám can thiệp vào chuyện của Thiết Tượng Bang? Còn hai người kia là ai? Nếu không nói mau ra, bang chủ bọn ta mà về đến, bảo đảm ngươi sẽ không còn đường chốn chạy.

Từ Ngọc Nhi lòng hết sức lấy làm lạ, nhưng vẫn giả vờ hằm hằm tức giận, chẳng thèm trả lời đại hán trung niên ấy, chỉ khẽ cười khúc khích, thu Liên Hoàn Sách về cuộn trong tay, trầm giọng nói:

- Người không cần biết bốn cô nương là ai, bốn cô nương cũng chẳng sợ bang chủ gì của các người. Nếu các người thắng nổi bốn cô nương, bốn cô nương sẽ cho các người biết hai người kia là ai, còn như không thắng nổi thì các người đừng hòng động đến một sợi tóc của người ta, nghe rõ chưa?

Rồi Liên Hoàn Sách trong tay vung lên, vạch một vòng tròn trên không, “vút” một tiếng, ngọn Liên Hoàn Sách dài hơn tám thước đã trở nên thẳng duột, rồi lại vung động, đầu sách vòng trở về, lướt qua trên đỉnh đầu bọn đại hán, lọt vào trong tay trái Từ Ngọc Nhi.

Nàng thi triển ngón chân lực nội gia này, khiến bọn đại hán khiếp sợ đến thuồn mặt ra, lại bất giác lùi ra sau hai ba bước.

Từ Ngọc Nhi đang cười thầm, bọn tặc đồ này thật là vô dụng, ngay cả chút công phu này mà cũng không biết, vậy mà cũng dám tác oai tác quái.

Nàng đang đắc ý, bỗng nghe tiếng cười khúc khích vang lên phía sau, bất giác ngẩn người, thầm nhủ:

- Hay nhỉ, ta đang giúp các người ứng địch, các người lại nấp phía sau vui cười, phải cho các người biết tay mới được!

Rồi liền quay người, phi thân lên tường rào.

Cát Tập Bách nấp sau tảng đá đang lấy làm thắc mắc, sao bọn đại hán này lại bao vây Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy trong trang viện mà chỉ mắng chửi chứ không động thủ? Bỗng thấy Từ Ngọc Nhi phóng ra, định ngăn cản đã không kịp, thầm trách Từ Ngọc Nhi quá nóng tính, chưa rõ nội tình đã phóng ra.

Chàng biết rõ với võ công của Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy, chắc hẳn không thể bại dưới tay bọn đại hán này, lại có thêm Từ Ngọc Nhi, tất nhiên càng nắm chắc phần thắng. Đồng thời chàng còn nghĩ đến cảnh xấu xa bị ma nữ dụ hoặc của mình khi nãy, lòng hết sức hổ thẹn, trước khi nghĩ ra cách khóa lấp, chàng thật không muốn gặp vị hôn thê, kéo bị gạt hỏi không sao trả lời được. Hơn nữa ở chốn hoang vu này bất kỳ lúc nào cũng có thể bị kẻ địch đột kích, tạm thời không nên lộ diện thì hơn.

Chàng quyết định như vậy, bèn rời khỏi chỗ ẩn nấp, định vòng sang bên kia dãy nhà lá, để khi Từ Ngọc Nhi phóng ra khỏi bị kẻ địch chú ý.

Nào ngờ chàng vừa rời khỏi tảng đá, từ bên phải vòng qua, đi được chừng bảy tám trượng, phát hiện triền đồi phía trước có một con mương nằm ngang, trên mặt mương phủ đầy dây gai và cỏ khô, không sao nhìn thấy rõ con mương rộng và sâu bao

hiều. Ngưng thần lắng nghe, loáng thoáng có tiếng nước chảy, và còn như là chảy rất xiết.

Nhất thời lòng hiếu kỳ bùng dậy, định tiến tới thăm dò cho rõ, bèn dọc theo bờ nương đi xuống triền đồi, đi được mười mấy trượng đã đến cuối triền đồi, bên dưới là một đầm nước rộng hơn mười trượng, hiển nhiên con nương đã dẫn nước từ đầm này đến ngôi nhà lá kia.

Cát Tập Bách thăm nhủ:

- Chả lẽ bên trong nhà lá có thủy lao hay sao?

Thế là Cát Tập Bách càng nhận thấy đáng chú ý hơn, nên lại quan sát thật kỹ quanh đầm nước, nhận ra đây là một sơn cốc, đầm nước trước kia là vực thẳm.

Bên phải là một bãi đất bằng, chính là lối đến của mình, bên trái là vách núi bao bọc, phía dưới đen mịt như có một khu rừng thấp.

Đồng thời chàng cũng nhận thấy chỗ nối tiếp giữa con nương với đầm nước chỉ rộng chừng sáu bảy thước, được đắp bằng đất và đá to, tiếp đến là đồi đất, cỏ tranh và dây gai bên trên càng rậm rạp hơn, nên không nhìn thấy rõ cửa vào và nước của con nương rộng bao nhiêu, có thiết bị cửa chắn hay không?

Cát Tập Bách quan sát hồi lâu, định phóng qua bên kia con nương, đi qua đồi, vào trong khu rừng thấp thăm dò.

Nhưng nghĩ lại, ba nàng hãy còn ở trong vòng vây của đám đại hán kia, mình còn phải theo dõi bảo vệ cho họ, lúc này chưa thể rời xa.

Thế là, chàng lại dọc theo con nương trở lên đồi, cách đỉnh đồi chừng sáu bảy trượng, con nương và cỏ gai đã khuất mất.

Cát Tập Bách càng lưu tâm hơn, sợ có bất kỳ, nấp vào sau mấy ngọn cây thấp, tiếp tục theo dõi động tĩnh của ngôi nhà lá bên dưới.

Lúc này tình hình trước nhà lá đã đổi khác hẳn. Từ Ngọc Nhi vừa phi thân lên tường rào, Tiểu Thúy đã hạ xuống thêm đá dưới hiên nhà, ôm bụng cười ngặt ngoẻo, chẳng rõ nàng ta cười gì, bất giác cũng bật cười lao xuống.

Ba nàng cười ngớ ngẩn một hồi, cười đến chảy nước mắt mới thôi. Từ Ngọc Nhi dẫu môi hỏi:

- Dao tử, hai người thật ra cười gì vậy?

Giang Uyển Dao lại không nén được, buông tiếng cười vang, đưa tay bịt miệng, không sao trả lời được.

Tiểu Thúy cố nén cười nói:

- Ngọc tử... đến đây... chi vậy?

Từ Ngọc Nhi ngó người, nhìn quanh nhìn quất một hồi, ấp úng nói:

- Ngọc Nhi... đến giúp hai người kia mà! Sao hai người lại đến đây? Đây là đâu vậy?

Tiểu Thúy lại bật cười:

- Ngọc tử với Bách ca chẳng phải đến Bạch Vân Sơn phó ước là gì? Sao lại mò đến đây?

Từ Ngọc Nhi đỏ mặt:

- Phải rồi, sao hai người biết?

Tiểu Thúy ra vẻ trịnh trọng cười nói:

- Đương nhiên là phải biết rồi!

Giang Uyển Dao lúc này đã ngưng cười, bỗng hỏi:

- Hai người có gặp người ước hẹn không vậy?

Từ Ngọc Nhi thâm nhủ:

- Có lẽ họ đã trông thấy cả rồi!

Biết là không giấu họ được, đành kể lại hết mọi sự, sau cùng nói:

- Thần ưng dẫn Bách ca với Ngọc Nhi đến đây, tưởng là gia sư đang động thủ với kẻ địch, chẳng ngờ Dao tử lại ở đây!

Tiểu Thúy cười nói:

- Ngọc tử biết vì sao thần ưng lại dẫn hai người đến đây không?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu, trố mắt nhìn Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ là tiểu quỷ người giở trò hay sao?

Giang Uyển Dao làm mặt xấu với Tiểu Thúy, cười nói:

- Hai người không gặp được đối thủ đã ước hẹn, lại khiến bọn này chạy suốt cả nửa đêm trời, còn bị người đuổi đến đây, bắt đắc dĩ mới bảo thần ưng tìm hai người đến giải vây, nào ngờ Ngọc muội vừa đến đã gây hấn với người ta. Hãy nhìn xem, họ thật sự đã sợ Ngọc muội rồi đấy!

Đưa tay chỉ bọn đại hán, lại buông tiếng cười to.

Từ Ngọc Nhi ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, đưa mắt nhìn bọn đại hán, thấy họ đang tụm vào nhau, người này đẩy người kia, chẳng nghĩ ra được là chuyện gì, đành năn nỉ:

- Dao tử, hãy nói cho biết đi, đừng để tiểu muội thắc mắc nữa mà.

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, như xin ý kiến của nàng. Giang Uyển Dao gật đầu, Tiểu Thúy mới kể rõ mọi sự với Từ Ngọc Nhi.

Thì ra Giang Uyển Dao bảo gia nhân tìm Cát Tập Bách không gặp, hết sức nóng lòng lo, Tiểu Thúy lại không biết đi đâu mất, đến khi tìm gặp Tiểu Thúy hỏi, mới biết Từ Ngọc Nhi cũng đã lén lút bỏ đi theo Cát Tập Bách đến Bạch Vân Sơn phó ước, bèn tức giận nói:

- Thảo nào tiểu quỷ ấy vừa nghe sư công nói đến hai nữ đồ của Lục Dương Kiếm, thần sắc liền khác lạ, lén hỏi thăm lối gần đến Bạch Vân Sơn, thì ra là có ước hẹn. Ta phải đi xem cho biết, họ ước hẹn như thế nào!

Giang Uyển Dao hoài nghi Cát Tập Bách hẳn có quan hệ gì đó với nữ đồ của Lục Dương Kiếm, lòng rất tức tối, nhưng Tiểu Thúy không nghĩ vậy, thế là hai người đánh cuộc, quyết định đuổi theo điều tra. Cả hai lập tức thay áo dạ hành, mang theo túi bách bửu đi ngay. Hai người quen đường thuộc lối, kinh công lại cao, chẳng bao lâu đã đến Bạch Vân Sơn.

Trong khi ấy, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi còn chưa tìm ra lối đi, lúc hai người ra khỏi Thái Sử Độ, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy đã giao đấu với hai ma nữ.

Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy vừa đến Bạch Vân Sơn, tìm khắp nơi không thấy bóng dáng của huynh muội Cát Tập Bách, đoán chắc hai người không quen thuộc đường lối nên chưa đến nơi.

Thế là, hai nàng dùng khăn bịt tóc lại, đứng trên hai tảng đá song song, giả như đang chờ người vậy.

Liên sau đó, hai bên đồi phía sau tảng đá quả nhiên xuất hiện hai bóng người, từng bước tiến đến gần và dùng tay ra hiệu.

- o O o -

Hết Tập 5